

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

TÉLI MULATSÁG A JÉGEN

A jókedvű fiatalság a tél örömeiből is kiveszi a részét. A jégpályákon jelmezes korcsolyaversenyeket rendeznek. A fenti kép bugaci népviseletbe öltözött párt mutat be egy budapesti jégünnepélyen.

1937. FEBRUÁR

1.

V. ÉVFOLYAM

4. szám

**MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.**

Farsangi vers.

Szól a nóta, száll a tánc,
Összefonva mint a lánc,
Farsang van most, vígság járja
A leányt a legény várja.
Kis cipellő könnyen táncol,
De a csizma sem viháncol.

Méltósággal szépen járja
Sarkantyuja cseng-peng rája.
Csárdást jár és nem a polkát
S mint aki jól végzi dolgát,
Táncos párját megforgalja,
A farsangot így mulatja.

Toborzó.

Az újévi toborzás jól beindult. Nemcsak kis cimboráink, de jóbarátaink, munkatársaink is beálltak a toborzóba. Legutóbbi toborzásunk a következő:

Ónody Rózsika toborozta: Tuka Évát és Piroskát, Turda, Deák Sándor Sávadisla: Tamás Lupuj Magda I. el. o. t., Kőmives Mihály II. el. o. t., Kerekes Mihály IV. el. o. t. és Kovács Varga Margit III. el. o. t. kis cimborákat, Nagy Feri Cluj pedig Rozsnyai István III. el. oszt. tanulót, Cluj.

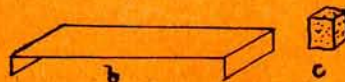
A közeli számok egyikében egy érdekes cikksorozat közlését kezdi majd meg az Uj Cimborá. És pedig Teleky Dezső főmunkatársunknak Braziliáról szóló tanulmányát, amely mindamellett, hogy tudományos szempontból ismerteti Braziliát, olyan kedves, könnyed hangon szól az olvasókhöz, hogy bizonyára kedves olvasmányuk lesz ez a cikksorozat.

JÁTÉKSZOBÁNK

Gyermekek! Ha a baba-vendégeitek ilyen téli időben jönnek hozzátok, szívesen kell őket látnotok. Megterítitek az asztalt abrosszal, szervétával s elő kell venni az edényeiteket és evőeszközeiteket. De hát más alkalomra hová tegyétek el szép rendbe ezeket, ha nincs egy szekrényetek. Erre okvetlén szükség van, úgy-e? Ezért kell csinálnunk egy kedves kis polcos szekrényt. De hogyan?

Egy gyufaskatulya fiókját megszerezzük. Kívágunk hozzá két akkora papírt, mely a fedél száját teljesen betakarja. Egyiket a fiók jobb, a másikat a bal oldalára ragasztjuk. Ezek lesznek behajtvva a szekrény ajtói. Akkor teletjére szabunk egy kis négyszögű papírlapot, mely

nagyobb kissé a fiók tetőlapjánál, hogy kissé kiálljon a széle mindenütt. A belsejébe 2—3 papírszalagból a két végén meghajtott papírszalagból polcokat ragasztunk. Majd veszünk

egy dugót. Abból egy kis szeletet biciskával levágunk, 4 kis kockát vágunk ki belőle. Ezek lesznek a szekrény lábai, ha az aljára felragasztjuk. Ezzel készen is van a szekrény. Úgyes gyermek kettőt is csinál. Az egyikbe nem tesz polcot, hanem kis papírból fogaszt oda a hátlapjára, hogy akasztós szekrény legyen belőle.

Mohalyi bácsi.

Tréfás rímek.

Azt mondta Kénesi-Károly:
„Zsiga! padlót ne sikárolj,
Mert a padlón esik kár oly:
Hogy hanyatán esik Károly.”

Földes Zoltán gyűjteményéből.

Az est.

Hull a hó kint, csak úgy szakad
Sír a szél az ablak alatt.
Pattog a tűz, ég a lámpa,
Jaj de jó itt a szobába

A nagy asztal zsongó vásár,
A sok baba mind kiabál.
Egyik táncol, másik bókol,
Mellettük Ilonka trónol.

Ruhájukat igazgatja,
Nem jól áll a kötény fodra,
A kis szöke még nem evett,
Az a barna majd le esett.

A szép babák vig kacaja,
Jó Ilonka ezüst hangja.
A kis Gyulát nem zavarja.
Gyorsan halad az ironja.

Nagy fába vágta a fejszét,
Azon töri most az esztét,
Hogy készül a repülőgép?
Mely az égbe viszi terhét.

Már készen is a nagy kosár,
Mellette egy lajtorja áll.
Most mászik fel a sok ember.
Repül is már az égbe fel.

Megkérlik az angyalokat,
Hozzanak szép hintót, lovat,
Kell karika, színes labda,
Ropp... eltörlik a ceruza.

A kis babák lefeküsznek
S a gyerekek álmot üznek
Tündérhonban csábos világ,
Nekik nyílik minden virág.

Künn a hó csak egyre szakad,
Kergeti a szél a havat.
Pattog a tűz, ég a lámpa,
Jaj de jó itt a szobába.

HOLSTEIN MÁRIA

Tündér Ilona.

Írta: Voinovich Géza

Hol volt, hol nem volt, volt valahol a világon egy rengeteg nagy fa, rengeteg nagy fának a kilencvenkilencedik ágán, fent, fent a legtetetjén, fennakadt egy kilencvenkilenc esztendősen vén tarisznya — abból ered ez a mese.

Volt egyszer egy öreg király. Ő volt a leggazdagabb király messze földön, mert volt a kertjében egy arany almafa, az minden este kivirágzott, éjszaka megtermelt a sok aranyalma, reggel csak le kellett szedni. Így minden nap több aranya volt a királynak.

Féltette is a ritka fát, jobban, mint a szeme világát. Egy reggel mégis azt kellett neki megérni, hogy, mikor odamennek szedni az almát, hát egy sincsen. Ejnye, ejnye, hogy lehet ez? Este katonákat állítottak a kertbe, hogy vigyázzanak. Reggel aztán mentek almát szedni, hát a katona mind alszik, a fán meg nincs egy szem alma sem.

Volt a királynak három fia. Azt mondja a legöregebb:

— Bizza rám, édes apám, az őrzést. Majd megőröm én az aranyalmát.

— Jól van.

A királyfi bement a kertbe. Reggel mennek almát szedni, hát alma egy sincs, a királyfi meg édesdeden alszik, alig birták felköltetni.

Azt mondja a második fiú:

— Majd kiteszek én a bátyámon.

Aznap este ő ment el a fát őrizni, de bizony szakasztott úgy járt, mint a bátyja.

Harmadnap a legkisebbre került a sor. Ezt Árgyilusnak hívták. Ez már ugyancsak vigyázott, hogy szégyenszemre úgy ne járjon, mint két bátyja. Kerülgette, kerülgette a fát,

hát egyszer csak mit lát. Jön egy fekete holló, a nyomában meg lizenkettő; leszállnak a fára, elkezdik szedni az aranyalmát. Árgyilusnak se kellett több, odaugrott, megfogta a vezér-hollót, az a kezében rögtön tündérszép leánnyá változott. A tündérkirály leánya volt, Tündér Ilona.

Egy kicsinyég beszélgettek, de azután a tündérek órája ütött, haza kellett nekik menni.

Reggel jön az öreg király maga egész udvarával: hát mind meg van az aranyalma, nem hiányzik egy szem se.

Így aztán megint Árgyilus őrizte a fát. Éjszaka megint eljöttek a tündérek: az első holló most egyenest a királyfi kezére szállt, hogy megfogja, azzal átváltozott Tündér Ilonává; együtt mulattak reggelig, akkor a tündérlányok visszaváltoztak hollókká s elrepültek.

Így ment ez egy darabig szépen.

De volt a király udvarában egy vén banya, az megleste őket; oda is lopózkodott melléjük s a Tündér Ilona hajából levágott egy fürtöt, úgy, hogy észre se vették.

Csak mikor vissza akartak változni hollókká, akkor jött rá Tündér Ilona, hogy hiányzik a hajából.

— Édes-kedves Árgyilusom, én már most többet ide nem jöhetek, ha így jártam, hanem te keress meg engem. Ha kitaró vagy, megtalálsz.

Avval eltűnt.

Szegény Árgyilus nagyon elbúsulta magát, hogy többet nem látja Tündér Ilonát. Rögtön ment az apjához, elmondott neki mindent s elbucsuzott, mert ő ebben a nyomban megindul Tündér Ilonát keresni.

Ment is, ment. Az országuk határán volt egy homok domb, onnan még egyszer visszanezett. Egyszerre nagy sivalkodást hall a háta megett. Három ördögfiú veszekedett, marakodott egymással. Amint Árgyilus lement a dombról, odaszaladtak hozzája. Mind a három egyszerre kiabált, hát nehéz volt megérteni, de lassacskán mégis kivette szavukból, hogy az apjuk meghalt, aztán három varázs-szerszám maradt rájuk: egy zeke, egy ostor, meg egy pár papucs.

— Aki a zekét magára veszi — magyarázták Árgyilusnak —, tüstént láthatatlanná válik. Aki a bocskort felhúzza, az ostorral egyet suhint, ott terem, ahol lenni kíván. Csak az a baj, hogy a három szer csak együtt ér valamit. Mink pediglen hárman vagyunk, hát hogy osztozzunk meg rajta?

— No, majd megosztotatlak én, soha se búsuljatok — biztatta őket Árgyilus. — Tegyetek le ide szépen a zekét, bocskort és ostrom: azután ott van az a három domb, látjátok úgy-e, hát mindegyikötök felmegy egy dombra, mikor én egyet tapsolok, elindultok, ide szaladtok hozzám; aki legelőbb ideér, azé lesz mind a három varázsszerszám.

Ebbe bele is nyugodtak, szót fogadtak, indultak a három dombra.

Árgyilusnak is volt ám esze, tudta, mit csinál. Amint azok háttal fordultak, magára kapta a zekét, beleugrott a bocskorba, megcsapkodta az ostorral.

— Hipp, hopp, ott legyenek, ahol Tündér Ilona van.

Mire a három ördögfiú visszafordult, Árgyilusnak hiült helye volt.

Őt pedig vitte a bocskor hegyen-völgyön át, egyszer aztán leszállott az üveghegyek előtt. Azokon belől élt Tündér Ilona az anyjával.

A hegy tövében volt egy kunyhó. A királyfi bement és szállást kért. Egy öreg asszony lakott ott, aki nem volt más, mint a vén banya, aki Tündér Ilona haját levágta — de a királyfi nem ismerte meg.

A vén banya elmondta neki, hogy itt az üveghegyeken túl él a Tündérszép Ilona, de onnan csak akkor szabadul ki, ha valaki érte megy, kiszabadítja.

Hát hiszen éppen abban járt Árgyilus. Tudta ezt a vén banya is. Éppen azért, mikor Árgyilus kiült a lócára a ház elébe, nézegette az üveghegyeket, hogy tudna ő azokon felmenni, — a vén banya belefújt egy édes hangu sípba, amitől minden földi teremtsnek el kellett aludni. Elaludt bizony Árgyilus is.

A vén banya pedig azért altatta el, mert tudta, hogy Ilona megérzi, hogy Árgyilus ott van, aztán kijön hozzá. Ugy is lett, de a szép vitézt alva találta, hát hazament. Mert így van

az, hogy sokszor az embert éppen akkor hagyja el a kitartása, mikor már célhoz érne.

Igy ment ez egy pár napig folyvást. Árgyilus egyszer mégis csak ráeszmélt, hogy ha ő a síp szavára mindig elalszik, soha se jut be az üveghegyek birodalmába. Hát mikor a vén banya kint sürgölődött a ház körül, elcsente a varázssípot, ő fújt bele, attól a vén banya aludt el, ő hozzá meg éjszaka kijött Tündér Ilona. Elmondta neki, hol lehet bejutni az üveghegyeken túlra. Másnap Árgyilus neki is látott, át is vergődött szerencsésen, de odabent a kristálypalota előtt Tündér Ilonának az anyja várta.

— Hogy mertél ide bejönni országomba? Egy tappot sem tovább, amíg azt az erdőt ki nem vágod, máskülönben halálfia vagy.

Adott neki a munkához egy üvegbaltát.

Árgyilust még sohase hagyta úgy el a bátorsága, mint most. Hogy neki egy erdőt kellessen kivágni üveg fejszével.

Búnak adta a fejét: már csak azt remélhette, hogy Ilona megsegíti, de azt az édesanyja elküldte az apja után, ebédet vinni, hetvenhét mérföldre.

Hogy-hogy nem, mégis csak ott termett Árgyilusnál. Meghallotta, mi van rá kiróva.

— Soh'se búsulj, levágatom én azt az erdőt helyetted.

Mire a királyné odajött, le is volt vágva.

— Ezt megcselekedted. De már most ide hallgass. Itt folyik, látod-e, a fekete folyó vize: azt nekem reggelre kiidd, vagy elevenen nyúzatlak meg. A lányomra pedig ne számits, mert elküldtem háromszáz mérföldre az apja után.

Hogy, hogy nem, Ilona mégis ott termett, meghallotta, mit rótt anyja Árgyilusra: egyet tapsolt, ott termettek a manói, egy-kettőre kiitták a fekete folyó vizét.

A királyné nagyon haragudott, hogy egy földi ember így boldogul Tündérországbán, most hát azt szabta ki, hogy az üveghegyeket hordja el gyűszűben a világ másik végére. A leányát meg, hogy ne segíthessen, elküldte ezer mérföldnyire.

Hogy, hogy nem, mégis csak ott termett Tündér Ilona, egyet tapsolt, előtermettek törpéi, kezdték elhordani az üveghegyeket, egymásután.

A tündérrirályné meg akarta tudni, hogy mint segít magán az a földi ember, hát elbujt az üvegcupacok közé. A törpék észrevették: mert már nagyon unták a sok haszontalan munkát, felkaptak egy egész hegyet, rátették a királynéra, agyonnyomták vele.

— Így járjon mindenki, aki másnak rosszat kíván! — mondták!

Árgyilus aztán felszabadította a törpéket, maga pedig elvette a kitartásának a jutalmát: Tündér Ilonát, hazavitte apja udvarába.

Háry János.

És ki tudná végét, és ki tudna mindent, vitéz Háry János, vajmi nagy vitéz kend. De ha még ezerszer oly vitézlő volna, mint a mekkorának tudja kendet Tolna: azt nem engedjük meg, ily jókedvben lévén, hogy ne mondhatnók el e vidám tor végén, mint s hogyan járt el kend Bécsnek városában, király ő felsége látogatásában.

És az obsitos hős, társin eltekintvén, megsodorja bajszát, kettőt is köhintvén, kémlelődve, nincs-e tán diák körötte, aki elprüsszentse jó magát fölötte. De diák ez egyszer nem volt a bokorban, mind igazhivő vett részt az éji torban. S vitéz Háry János isten-igazában elveté a sulykot ő bátóságában.

— Bécsbe — kezdé — Bécsbe, hát no hébe-hóba, kedvem szottyán menni kis látogatóba. Sok barátom él ott nem egy generális, sőt valót beszélve, maga a király is, kinek ő felségét a halál torkából én mentettem meg, nem messze Padovától. Mentem, mendegéltem, vagy — mit is beszélek? Gyors fakóm vitt hátán, mint igaz, hogy élek. Hej, ha élne, most se látná senki párját! S mint a szél elértem rajta Bécsnek várát. És hogy a hajnalal a városba értem, a király házára mindjárt ráismertem. Kétféjű sasáról, mely a háztetőn ül, s mindennap egy tulkot költ el egy ebédül. Ott fakó lovamról kényesen leszöktem, a sövény¹ fájához, mint illik kötöttem. Magam végig mentem az isterázsákok², egytől-egyig ismert, régi jó barátot. Végre eljutottam a tornác végére, kezem egy ajtónak tevém kilincsére. Vasból volt az ajtó, de nem nyílt szobába, szép fehér ezüstből másik nyílt nyomába. Az ezüst után a harmadikba buktam; tiszta színaranyból, ott be is nyitottam. Hát nem is hogy én, de, amint rám tekinté, Maga ő felsége szólt s magához inte.

— Isten hozta kendet, régi jó barátom, nos: hogy állunk? — kérdé — frissen! amint látom.

— Hála Isten — mondám — megvagyok biz' ott még! Még a régi bőrben, mint láthatja fölség. Jó fakóm is, az no, melyen ő felségét egykor megmentettem. — járja, de a végét.

S jó, hogy említettem a szegény párjátát, mert legott a jó úr így kezdé mondását:

— Hát ugyan hol hagytad a szegényt? azonnal istállóba vele parádés lovammal egy azon jászolból kapjon eleséget, még pedig aranyból — s küldte a cselédet.

— Hát te már ettél-e? — kérdezé jóssággal.

— Nem bizony még felség! kérem átos-sággal.

— Semmi no, csak ülj le — mondá és leültem, — van még vacsoráról egy darabka sült. S asztala-fából egyben ki is vette, s

egy fehér cipóval én elém letette. Erre bekiálta a mellékszobába:

— Van-e még, hej anyjuk, a sligovicába?³

— Nincs bizony, felséges férjem és királyom, most kapá utolsó kortyát a lakájom!⁴ Szólott a királyné. — Ej no, küldjön el hát, a zsidóhoz át, itt a pénz, egy gárdistát!⁵ Dictum factum,⁶ úgy lett. Hej de nem hiába, hogy királynak hozta, gyorsan is járt lába. S Mózsi,⁷ nem hiába, hogy királynak mérte, finomul kitellett, mondhatom, mértéke. És amint eképpen ittunk, eddegéltünk, régi harcainkról józűn beszélünk: Körülöttünk egyszer oly sikoltozás van, mint, mikor két tábor van hadakozásban. A királyi úrfik (most látám őket meg) cifra tarsolyomért⁸ összeverekedtek.

— Gyerekek! — kiálta rája édes apjok — hát ki van a háznál, hogy ti hajba kaptok? Hát az angyalát is, vitéz Háry bácsit egy sem látja? Mindjárt parolát és pacsit!

— Dictum factum, a kis úrfik rendre jöttek, vas markomba pompás parolát ütöttek, én pedig benyúltam cifra tarsolyomba, s egy-egy karajcárkát vettem a markomba.

— Nem, barátom, ezt nem engedem neked meg, — szólt a király — pénz nem való gyermeknek. Pénzre több szükséged van neked, vitézem.

— Mire markomat már tömve, dugva érzem. Szépen megköszöntem, rája elbúcsúztam, jólakott fakómat aklából kihoztam. S a királyi abrak nem is volt hiába, mert alig került be huszonnégy órába, s Bécsből itthon voltam, megcsinált gavallér,⁹ mert a pénz ezüst volt s mind megannyi tallér. Tallér, az angyalát! Még pedig lázsiás,¹⁰ Hej, hogy elfogyának, mint ezernyi sok más! De azért az Isten tartsa meg királyom, soh'se lesz nekem több olyan jó barátom.

(Vége)

(Az idegen szavaknak itt alant megtaláljátok a magyarozatát. Rendre-rendre keressétek ki.)

¹ Sövény = karóból és vesszéből készült, fausi kerítés. Itt elfelejtette a hazudozó obsitos, hogy Bécsben nincs sövény.

² Isterázsa = istrázsa, strázsa, magyarul: őr, külnősen őrt álló katona.

³ Ettől a szerbszótól; szlivovica = szilvapalinka.

⁴ Lakáj, francia szó = inas szolgálja.

⁵ Gárdista = királyi testőr-katona.

⁶ Latin szólásmód, értelme az, hogy alig mondta ki a király a parancsot, már meg is tették.

⁷ Mózsi, t. i. a korcsmáros.

⁸ Tarsoly, eredetileg széles táská; huszérook, hajdúk díztáskája, mely derékövükről lóg le.

⁹ Megcsinált gavallér = kész gavallér, mert sok pénze volt.

¹⁰ Így hívták azt a koronás ezüst pénzt, melyet II. József, II. Lipót és Ferenc királyok vere tek olasz tartományaik számára. Neve is olasz l'agio (olv. ládzsó) szóból származik. Mivel több ezüst volt benne, mint a többi osztrák tallérban, az értéke, az árfolyama, az ázsiója is nagyobb volt.

Garay Jánosról.

Bizonyára jót mulattatok Háry János el-
képesztő mondásain. De most már szeretnétek
tudni valamit a szerzőjéről is.

Itt közöljük fényképét Garay Jánosnak, a
nagyszerű humoristának.

Garay János 1812-ben született Tolname-
gyében, Szekszárdon. (Keressétek ki a térké-
peteken) Bizony nem könnyen jutott az írói
hírnévhez. elismeréshez ő sem, mint annyi sok
más írónk és költőnk. Írói fejlődésére nagy
hatással volt a kor divatos irodalmi iránya,
Vörösmarty Mihály s a két Kisfaludy munkás-
sága.

Érdekes, hogy eredetileg orvosi pályára
készült, de aztán bölcsészeti karra iratkozott
be, a tanári pályát el is végezte, végül mégis
az irodalom kötötte le. Segédszerkesztője lett
a „Regelő” és „Honművész” c. lapoknak.

Írt verseket, novellákat, úti rajzot. Szelle-
mes, humoros írásait szívesen és érdeklődéssel
olvasták. A drámai műfajjal is megpróbálko-
zott. Ezek közül maradandóbb értékűek:
Báthory Erzsébet, Ország Ilona, Az utolsó
khán. Elbeszélő költeményei közül még ma is
szívesen szavalgatják „Kont” c. balladáját.
Legnagyobb költői elbeszélése: Szent László.

Meghalt 1853-ban.

Szülővárosában, Szekszárdon, szobor hir-
deti emléket.

Találd ki!

Ha feldobják zöld, ha leesik, piros, Mi az?
(Görögnyelv)

Zöld nadrágja a napon pirosra változik.
Mi az?

(Paprika)

A kis piktor.

Kis szindarab.

Írta: Földes Zoltán.

Szereplők: 1. Viktor, a kis festő. 2. Miau
kisasszony. 3. Vau-vau úrfi. 4. Rendőr. Szin-
padon festőállvány, fali rajztábla, stb.

Viktor (meghajol a publikumnak): Én va-
gyok a híres piktor. Szarkakői Szarka Viktor.
Ecsetemmel mindent festek, Bucureştii, Párizst,
Pestet. Cimos cica fülét, farkát, És a kutya-
kutya tarkát. A gőzölgő tejes kávé, Nagytatán
az okulárét. A nyuszikát klakkban, frakkban,
„Mikimauszt” száz alakban! Ne tessék percig
se hinni, Hogy az én tudásom sifli! Mert én
futurista vagyok S nem alkotok mást, mint na-
gyot... (Meglát valakit a közönség közt:) Igy
magácskát, néni, itten! Nyomban meg is örökí-
tem. (Egy keszkenős, vagy kalapos torzat rajzol
a felállított táblára.) Ez csak olyan kréta-rajz,
la! Ha kell, átteszem — olajba... (Egy úrhoz:)
Ön is, nemde, drága bácsi, llyet kíván? (Rajzol
tréfás képet gyors nagyolással.) Itt a más ni!
Ezt láthatja a számár is: Jól sikerült, naturális!
Nem fest minden Pemzli Pista llyent — csak
a futurista!!

Miau kisasszony (belép, feje macskaszzerű
díszítéssel vagy álarccal, szoknyája felett kun-
korodott farokkal. Sipítva): Miau, miau kérem
szépen, Ön megfesti szépen képem? Miau,
miau! Ön, ha festő, De bajusztot azt ne fes-
sen — Csupán arcom s gyenge testem...

Viktor (hajlong): Meg lesz kérem, kérem
á'ssan! Ámde milyen testtartásban... Tessék
fülét fölhegyezni, Főkötőjét igazítani. (Úgrál kö-
rűle és segít.)

Miau kisasszony: Miau, miau, üljek? áll-
jak? Hogy alkalmas pózt találjak. Az asztalra
felugorjak? Vagy a góc alá bebújjak? Miau,
miau, gond ez, kérem...

Viktor: Farkát konkurítsa szépen! Fejtar-
tása legyen nemes; Ugrándozi — felesleges!
(Kivülről ugatás hallszik.)

Miau kisasszony: Jesszus, mi az? elāju-
lok; Legalább is migrént kapok, Közelít az
ellenségem, Ki nem nézi műveltségem!

Vau-vau úrfi (megfelelő fejformációval,
farokkal, bricsesz nadrágban; lovaglóstorral
pattogat [esetleg: monoklija is lehet]): Vau,
vau! ham, ham, ham! A kisasszonyt meg-
kaptam!

Miau kisasszony (az asztalra ugrik s onnan
túl a földre): Semmi gyöngédtelenség!... Miau,
jaj! segi-i-itség!!

Viktor (erélyesen): Itt, kérem, nincs go-
rombaság! Legyen csöndes az uraság! Ez a
művészet szentélye, Hát vonuljon innen félre!

Vau-vau úrfi (hirtelen-mérgesen a kis piktor

felé kap, aki ijedten hátraugrik): Vau, vau, ham-ham-ham, Piktörba vág a fogam! (Kergeti Miau kisasszonyt, miközben ledöntik a festő-állványt.) Ham, ham, ham. vau-vau!

Miau kisasszony: Pardon, urfi! Miau! (Kiugrik az ajtón. Vau urfi — robajjal — utána. Az ajtó becsapódik. Kivülről hangzik egy kutya haragos mordulása s egy keserves miau.)

Viktor (a fejebúbját vakarva): Na, így jártam, na, tessék, Művésznek ily ijedtség!... Nem festek több „Kutya-tarkát”, Sem cicusnak arka-farkát. Ugró cirmos, heves eb!... Az ember, lám, nemesebb. Nem dorombol, nem ugat, — Békés, jámbor áldozat...

Vau-vau urfi és Miau kisasszony (kart karba fűzve, kopogás nélkül berontanak, Viktor megkövülten áll, ezek jóízűen nevetnek): Kedves művész. itt vagyunk, Mert portrét csináltatunk.

Miau kisasszony: Kibékültünk, miau

Vau-vau urfi: Ugy bizony, vau-vau!

Miau kisasszony: Én amúgy jól lekarmoltam, — Oszt' rá többé nem orroltam...

Vau-vau urfi: Hogy ő egy kicsit lekarmolt? Na, kapok rá otthon karbalt! Szárazon el ő se ylte: Farkincáját szám lecsipte. S így még takarosabb fruska! (Mégforgatja Miau kisasszonyt a sarka körül.)

Miau kisasszony (tréfásan): Gavallér vagy, de nem lusta.

Vau-vau urfi: Értem ám a kozmetikát: Javitom a szépséghibát. (A nála lévő farkincát a kezébe fogja és csattint vele.) Vau, vau. hát örüljünk, Kutya-macska táncra keljünk Futurista úgy is rajzol. Mig a tánc áll, víg „csuhaj” szól!

Viktor (zavartan): Kérem szépen... de, uram!...

Vau-Vau urfi (nagyot ugrik): Vau, vau, ham, ham, ham!

Miau kisasszony (gyorsan forog): Miau, miau, miau, Ne légy, szívem, szomorú!

Viktor (kioson, félre): Itt, tudom, nem farsangoltok, Elintézem én a dolgot!

Vau-vau urfi és Miau kisasszony (ide-oda lépve, előre és hátratáncolva): Hoppsza, hoppsza, miau! Ne légy szívem szomorú. Mi-a-a-u! Hej, libide-laboda. Lábam ide, nem oda, Va-u-u-ú! (Viktor és rendőr jönnek.)

Rendőr (nevetséges figura, törpe, borzas, veressorú. Szeme fölött összeráncolja dús szemöldökét. Szót pattogtatva): Látom, semmi nincsen itt más: Szabályos csendháborítás!

Miau kisasszony (neki ugrik): Kell-e köröm, miau?

Vau-vau urfi (túlfelől ugrik): Ham. ham. kell-e fog, vau?

Rendőr (ijedten sarkon fordul és kiszalad. Miau és Vau katonás lépésben utána).

Vau-vau urfi (a rendőrhöz, ki előttük igyekeznek ki): A dutyiba! Mars, előre!

Miau kisasszony (visszakiált): Jövünk vissza egykettőre!...

Viktor (a közönséghez): Látják, kérem, még megesznek, Szemükláltán engemet... Művészetért annyit túrni, Ugy-e, kérem, nem lehet. (A függönyhúzóhoz): Hamar, sebtén, függönyhúzó! Én, egyetlen jó barátom. Ránts le gyorsan azt a függönyt, — S véget ér a piktorságom...

(A függöny gyorsan le.)

Bemutakozó.

Mi még nem tudunk irni, mert nem járunk iskolába, ezért csak fényképen mutatkozunk be. Nevünk: Lőwy Mirjám, Lea és Judit. Teiüson lakunk. Az Uj Cimborát édesanyánk szokta felolvasni. Minden sorát figyelemmel hallgatjuk.

Humor.

Az egyszeri beteg elmegy az orvoshoz, aki megvizsgálja és ezért kétszáz lejt kér.

— Kétszáz lejt, — hüledezik a beteg, — mire fel kér ön ezért a semmiért ennyi pénzt?

— Ez nem volt semmi? Ez egy alapos vizsgálat volt.

— Na doktor úr, ön téved. Mert ha alaposan megvizsgált volna, úgy rájött volna, hogy nincs nálam csak ötven lejt.

Madárefefők.

Irtá: **Horváth Sarolta.**

Az iskolánk ablakában terítve az asztal,
Kicsi fiúk és leánykák megrakták morzsával.
A sok éhes madár nézi boldog csipogással,
Közelednek lassan, lassan, félő szárnyacsapással.

Van köztük egy öreg veréb, deres már a háta,
Amely már sok gyermeknek a gonoszságát látta.
Félve kéri a társait: „Ne menjetek, kérlek,
Mert a gonosz, vad gyermekek orvul rátok törnek.“

De szegények oly éhesek és annyira fáznak!
Oda szállnak a párkányra s vígan lakomáznak.
Gyanakodva néz az öreg a bezárt ablakra
És sóvárgó, éhes szemmel a kenyérmorzsákra.

Benn pedig — az iskolában — kedves dolgot látni!
Láttatok már gyermekeket lábujjhegyen járni?
Igy járnak most a gyermekek s csak messziről lesik,
Hogy a madarak a morzsát milyen mohón eszik.

A kis Ágnes azt igéri, hogy ezután mindig
Megtartja a kenyérmorzsát s az ablakba hinti.
És e téli naptól kezdve iskolánk ablakán
Minden nap van sok morzsa a madarak asztalán.

Csevegés Tudóka Ferkóval egy téli séta alkalmával.

Szép napfényes januári vasárnap délután Ferkó az édesapjával téli sétára indult ki a határba. Eleinte a szikrázó fényben nem láttak egyebet, csak a vakító fehér hótakarót — mezőn — bokrokon, fákon.

— Milyen gyönyörű ez a nagy fehérség! nézett szét kipirult, lelkes szemekkel Ferkó.

— Az, — felelt rá csendes komolysággal az édesapja. A keményre fagyott hó ropogott a lábuk alatt. Egyszerre Ferkó felkiáltott:

— Nini! nyomok édesapám! Vajjon miféle nyomok lehetnek?

Az édesapja lehajolt. — Két hosszú, két rövid, megint két hosszú, újra két rövid — ez nyúl lehetett

— De ám itt más nyomok is vannak édesapám. Hát ez meg milyen nyom?

— Ez fiam? Ez, amint látom rókáé. Ugy látszik, a komának nyuszi pecsenyére vásolt a foga s üldözte a tapsifülest. Egy cserjésben elvesztek a nyomok. De kis idő múlva Ferkó ismét felkiáltott:

— Ismét nyomok! De milyen különös nyomok! S lehajoltak mindketten. Ferkó édesapja hirtelen megfogta a fia kezét:

— No innen menjünk fiam. Ez itt farkas nyom, mégpedig egészen friss nyomok. Előttünk

ment ordas koma — de vissza is fordulhat, ha a szél emberszagot visz az orrába. — Azt hiszem nem szívesen vennéd, ha találkoznánk vele.

— Isten őrizz tőle édesapám! Még, ha fegyver lenne nálunk, hagyján lenne, — de így jobb, ha visszafordulunk. —

Vissza is fordultak. Utközben még találtak egy pár érdekes nyomot. A kis erdő aljában megint nyúl nyomokra bukkantak, ami aztán összekeveredett egy másik nyommal, Ferkó édesapja nagy figyelemmel nézte, hasonlított a róka nyomhoz, de annál kisebb volt, — kettő és megint kettő — úgy következtek a nyomok — az első kettő egymás után, a második kettő egymás mellett.

Otthon Ferkó édesapja lerajzolta egy papírra, melyik állat milyen nyomot hagy a hóban. Ferkó nagy figyelemmel nézegette a rajzokat.

Egyszerre vidáman kiáltott fel

— Most már tudom milyen állat nyomát láttuk a kiserdő szélén.

Nos? kérdezte az édesapja. Ferkó hami:an nézett az édesapjára:

— Gondoltam valamit édesapám. Küldjük be ezt a rajzot az Uj Cimborának, hadd ismerjék meg a többi gyermekek is, hogy melyik

állat milyen nyomokat hagy a hóban maga után. Kíváncsi vagyok, hogy vajjon kitalálják-e a rajzokból, melyik állat futott el a kiserdő alján, amelynek nyoma a nyul-nyomokkal összekeveredett. Majd olvasni fogjuk az újságból, hogy hányan és kik találták el a valóságot.

Ha senki sem találja el, akkor persze megmondom én, — de nem hinném hogy nem találnák ki — mert nem olyan nehéz, csak egy kis figyelem kell hozzá.

László Marcella.

Nyúl		
Róka		
Farkas		
Menyét		
Borz		
Őz		
Szarvas		

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő,

Fordítási gyakorlatok. — Tradukaj ekzercoj.

I.

Kion montras tiu ĉi bildo? — Tiu ĉi bildo montras knabon, katon kaj vespon. — Kion faras la knabo? — Li sidas. — Sur kio sidas

li? — Sur malgranda seĝo. — Kio estas apud li? — Korneto. — Kion faras li? — Li trinkas. — Kion? — Lakton. — El kio? — El granda taso. — Kio staras antaŭ li? — Blanka kato —

Kion faras ĝi? — Ĝi rigardas la knabon, kiu ne volas doni al ĝi lakton. — Kiu estas la knabo? — Li estas Ernesto Malbonkor'. — Kion faras la vespo? — La vespo flugas al la knabo. — Kion volas ĝi? — Ĝi volas pinĉi la nazon de Ernesto, ĉar li formangis ĉion kaj nenion donis al la malsata kato. — Kiu amas la ĉi tian knabon? — Neniu amas lin.

Szavak. — Vortoj.

montri = mutatni,
ábrázolni
kato = macska
vespo = darázs
sidi = ülni
korneto = kifli
trinki = inni
lakto = tej
taso = csésze
stari = állani
blanka = fehér
rigardi = nézni
doni = adni
koro = szív

malbonkora = roz-
szívű
flugi = repülni
nazo = orr
pinĉi = szűrní, meg-
szűrní
malsata = éhes
ami = szeretni (szív-
ből)
seĝo = székh
ĉar = mert
ŝati = kedvelni, be-
csülni, szeretni
ĉi tia = ilyen

Az ami, ŝati igéket egymással össze ne tévesszék. Az amo szívbeli szeretetet jelent

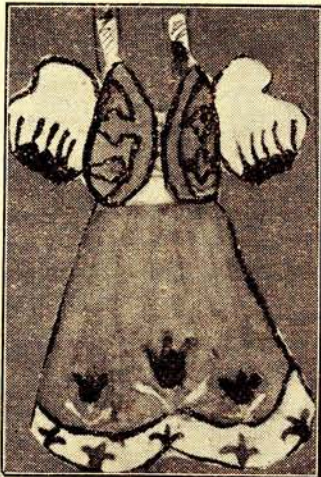
és többnyire személyekre vonatkozik, a *šato* pedig a kedvelést, vagy becsülést fejezi ki. Pld.: *Mi amas mian patrionon.* = Én szeretem anyámat. — *Vi šatas la fruktojn.* = Te szereted a gyümölcsöt (a gyümölcsöket). — *Ni šatas la belajn rakontojn.* = Mi szeretjük (kedveljük) a szép elbeszéléseket.

Jól jegyezd meg!

*Itt is, ott is disznóölést
Rendeznek most télen.
Kolbász, tüdős mindennapos
A jó főzeléken.
— Hej beh ízlik ez a hurka! —
Szól zabálva falánk Gyurka,
S annyit evett, hogy a végén
A gyomrába alig gyurta.
Jó, hogy gyomra nem az enyém,
Olyan beteg lett a szegény!
Arca fehér, szeme veres...
Mért nem voltál mértékletes?
A zsiros hús hamar megárt,
Még hamarabb a sok étel!
Aki eddig pórul nem járt
Lássa be ezt okos ésszel.*

Játék is, rajz is.

Bethlen Katinka öltöztetőbaba ruhaterve.

Készítsétek el a fenti helyes kis ruhát. Indigópapír segítségével rajzoljátok le s vágjátok ki. Lehet fehér selyempapírból, vagy finom írópapírból is kivágni. Ki-ki tetszése szerint fesse ki s adja rá az öltöztető babára.

Ilyen ruhaterveket, amelyek az öltöztetőbabánkra pontosan illenek, bárki is készíthet és küldhet be.

Dr. Kopasz kalandjai.

Írta és rajzolta: Nagy Kató.

4.

A tudós pillanatok alatt feltápászkodott s vadul tovább kergette a pillangót. De persze, még most sem nézett a lába alá. Így esett aztán, hogy most már nemcsak hasravágódott, hanem bele is pottyant egy utálatos mocsár kellős közepébe. Térdig belesüllyedt s kétségbeesetten vergődve dagasztotta a hideg, utálatos iszapot. Csak igen nagy nehézségek után tudott kivergődni a partra.

5.

Ruhája siralmas állapotban volt. Így nem mehetett be a városba. A kedve is alaposan elment a bogarászástól. Levetette tehát esatakos ruháit, hogy megszáradjanak a melegen tűző napon, őmaga pedig ledült a puha, hivogatóan zöld mohára. A nap forrón ontotta sugarait a mohapárnára. Meddig feküdt ott, őmaga sem tudta, azt sem tudta, miképpen történt, de egyszerre csak felriadt a borzalomra.

(Folytatjuk)

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

F. Vadnay Hermin. Jókivánságait köszönöm. Ami cikk nálunk van, ha jó, rendre-rendre közlésre kerül. A jókivánságokat hasonló jókivánságokkal viszonzom. — *Dávid Gabriella*. „Az ezüstcsengő ponik“ című munkája beérkezett. Közlésre kerül. Szíves üdvözet. — *Horváth Sarolta*. A madáretető „s az apró szentek“ levelei rendben megjöttek. A regény közlését közelebről megkezdjük. Szíves üdvözet. — *Teleky Piroska*. Újévkor írt levelem megérkezett-e? Mindenkinek a legjobbakat kívánom. — *Kormos Jenő*. A blokk tömböt s a hiányzó részeket postára tettük. Megkapta-e? Jó egészséget a továbbiakban! — *Gál Lajosné*. Küldeménye megérkezett. Ilyen irányú cikkeket máskor is szívesen és köszönettel fogadunk. A betegségéről szóló hír bizony lehangolt. Remélem azonban már nincs semmi baj. A találkozás kedves emlékem még most is. A család minden tagjának üdvözetemet küldöm. — *B. Rafael Anna*. Az üveg mézet megkaptam. Csak azt sajnálom, hogy nem találkozhattunk. No, majd kipótoljuk.

Vámszer Márta. Szépen, rendesen írt leveled a megfejtéssel együtt megkaptam. A rajzot bármikor beküldheted te is és más cimborá is, sohasem utolsónak küldtetek be, mert mindig lesznek újabb és újabb rajz-kiállítások. — *Vámszer Géza III. g. ot.* Csak félig fejtetted meg a rejtvényt ezért nem küldted be. No máskor fejtsd meg egészen. Káracsnyokor pompásan szívtetek az Egyes kónél. — *Simó András II. g. ot.* Székely legényke vagy Andris s tudod, hogy az újesztendőben jót kívánnak az emberek. Te is üdvözlöd az összes új cimborákat és boldog újévet kívánsz nekik. Egyszersmind be is mutatkozol. Az értesítőd jó volt. Ezzel szüleidnek örömet szerezted. Írj máskor is Simó Andris! — *Csutak Jolán és Őcsi*. Szeretnél egy hozzád hasonló koru leánnyal levelezni. Jolánka, aki szintén új cimborá. Írd meg pontosan hányadik osztályba jársz s hány éves vagy. Egész biztosan fog valaki levelezni veled. — *Török Magda III. el. ot.* Aranyos voltál Magduskám, hogy írtál. Igéred, hogy ezután még gyakrabban írsz. A kért számokat elküldtük neked. Az I. G. Ducai kis cimborák nevében boldog újévet kívánsz az összes új cimboráknak. Küldöd be a rejtvényt is. — *Marosi Ibike*. Küldöd az újévi jókivánságokat. Egyszersmind be is mutatod magad ebben az első levélben. Azt írod, hogy te a hűségese olvasók közé tartozol és sokat gondolsz a Szerkesztő nénire. Az Uj Cimborákat nagyon megkíméled, mert be akarod költetni. Virágmagvakat te is gyűjtöttél. — *Antal Jakab Anna I. g. ot.* Olyan szépen írtál és rendesen, hogy a leveledet kétszer is elolvastam. A karácsony jól telt el. Küldöd a rejtvénymegfejtést is. — *Boda Gabriella IV. el. ot. és Gizike III. el. ot.* Mindkét leve eteket megkaptam, a dec. 22-ét és a jan. 4-ikét is. Egy kicsit elmaradtatok a többi cimboráktól, de remélem, hogy ezután gyakrabban írtok. Az új rejtvényeket még egyszer készit-

sétek el s írjátok meg a megfejtését s hogyan kell az efajta rejtvényeket megfejteni, mert a kicsinyek nem tudják majd kitalálni. Én is minden jót kívánok az új évben. — *Löwy Mirjam, Lea és Judit*. A fényképeket megkaptam. Mindahárman nagyszerűek vagytok a képen. Mivel még írni nem tudtok, fényképen mutatkoztok be. — *Hercz Ella IV. el. ot. és Őcsi I. el. ot.* A satumarei újévi találkozóra sikerült neked is eljönni Jónás Katóval együtt. Örültem, hogy végre téged is megismerhettek. Azután még nagyobb volt az örööm, hogy itthon várt az újévi leveled, amelyben az Uj Cimborá összes munkatársainak, de a kis cimboráknak is boldog újévet kívánsz. Az új rejtvény jó, de ezt már többen is beküldték. Próbálj majd pótló- vagy keresztrejtvényt szerkeszteni. — *Wass Magda II. g. ot.* A megfejtésed egészen jó, úgyhogy a soroláson részt is vesz. — *Szász Jóska II. g. ot.* Láttam, egy kicsit búsultál, hogy az olvasási versenyből kimaradtál, de ezt a versenyt elsősorban a kicsinyek számára rendezzük. De se baj, majd kipótolod a nyáron. Kedves szüleidet üdvözlöm. — *Gross Olga és Elza*. Az újévi találkozáson mind kerestek benneteket, de nem voltatok ott. A megfejtést beküldtetek. Az új azonban nem közölhető, mivel a rajzocskák gyengék. Próbáljatok szótag-, szélmalom- vagy szórejtvényeket beküldeni. — *Papp Mária Magdolna*. Küldöd a bemutatkozó leveled. Megtudtam belőle, hogy II-ik elemista vagy, de van egy Zoli nevű bátyád is, az II. g. ot. és Zaláun jár. Messze, a hegyek alján laktok egy kis faluban. A meséket igen-igen szereted. S azt ígéred, hogy máskor is írsz. — *Kiss Árpád IV. el. ot.* A rejtvényeket átadtam a rovatvezetőnek, amint félszemmel rájuk pislantottam, úgy láttam, hogy a megfejtések jók. — *Sanek Boriska*. Kivánságod szerint ezután is a te nevedre küldjük a lapot. Most már Braşovba jársz a leánygimnáziumba. Szeretném, ha a toborzóversenyre te is beneveznél. Osztálytársaid közül bizonytalán többen is megrendelik majd az Uj Cimborát. — *Enyedi Erzsike VI. el. ot.* Szépen, rendesen írt leveledet szívesen olvastam. Látom Erzsikém, hogy derék magyar leány les belőled, mert szereted a szép verseket, elbeszéléseket, meséket. S a rejtvényeket nagy kedvvel fejtegeted. — *Páll Jenőke III. el. o. t.* Olyan szépen, rendesen írtál, mint ahogyan a nagyok szoktak írni, hogy szinte nem is akartam hinni a szememnek, hogy azt egy III-ik elemista írta volna. Szívesen kísérem figyelemmel az előhaladásodat Jenőke. Az eddigi hátralékom 134 Lei, ezt igyekezz minél hamarabb beküldeni. Egy kis versikét is írtál, amit itt alant közlünk:

A MADARAK TÉLEN.

Hideg tél van, a madárcák fáznak, dideregnek, Adjatok enni, cimborák, mert ők most éheznek, A jó Isten megáldja majd azt a gyermekszívet, Amelyik a madárcáknak magot ad s kenyeret.

— *Vasváry Évike III. el. ot.* Egy nagyon helyes, aranyos leánykát ismertem meg benned. Meg is kötöttük a barátságot. De ám aztán állod-e a barátság-

got? Mert azt állani kell! Bemutató leveled várják a többi kis cimborák. A megfejtést is mindig beküldheted. — *Csiszár Anna és Nagy Piroska*. Az ajándékönyveket megkaptátok s örültetek a szép meséknek s verseknek. Ha szeretnétek eljönni a szombat délutáni találkozókra, csak jöjjetek, szívesen látunk beneteket. — *Rebeka Bertalan*. Megkaptam a satumarei újévi találkozó beszámolóját. Egész ügyesen beszámoltál. Az eszperantó fordításában is jeleskedtél. Nő csak tanulgasd szorgalmasan ezt a nyelvet. Aztán ügyesen toborozz továbbra is barátaid s ismerőseid között. — *Makó Imre VII. el. o. t.* A karácsonyi beszámolót becsületesen megírtad és elküldted. Régen nem láttalak a találkozón. — *Sóós Nusika I. el. o. t.* A vonalazott papírra írt levélkédet kétszer is elolvastam, olyan szépen, olyan gyönyörűen írtál. Seba, hogy a még a nagybetűket nem tudod írni, majd megtanulod. Én így is nagyon örültem a levelednek; kis szíved dobogását, hűségét és szeretetét éreztem minden sorban. Írj máskor is, kicsi Nusi! — *Koncz Rózsi VII. el. o. t.* és *Bene Ibolya V. el. o. t.* A Horváth Sarolta néni iskolájába jártok. Amint látom, életrelvő gyermekek vagytok, nem ijedtek meg a levélírástól sem, mint némelyik cimborá. Karácsonyra az Uj Cimborából játszottatok színdarabot. Ibolya, te mindjárt be is mutatkozol. Irod, hogy hárman vagytok testvérek. Árpi VII. o. t., Mancsi VI. o. t. A rejtvényeket is nagy érdeklődéssel fejtegetitek. No, íratok máskor is!

rakonyi Ibolya 50, Péter Laci 200, Czégeni Manyi 100, Berkessy Judit 100, Schneider Erna 50, Novák Laci 200, Mózes Jutka 100, Winkelmayr Margit 50, Ulbrich Hildegárd 50, Gergely Endre 50, Bakcsi Gábor 68, Gálffy Zsigmond 100, Unit. alsó osztályosok kvtára 100, Koncz Gyöngyi 100, Magyar u. ref. elemi iskola 300, Bánffy Katinka 100, Drunek András, Ke-rekes János, Posta Mária, Kondász Feri, Fitori Zoltán, Horváth Elek, Fülöp Éva, Kun Lajos.

Fekete Márta és Ibolya (Tetişu) 200, Séra Piroska (Sft. Gheorghe) 300, Esztegar Juditka (Ciachigârhou) 200, Dobay Emilia (Făgăraş) 100, Lówi Mirjám, Lea és Judit 100, Vincze András (Bicalatu) 100, Balázs András (Dârjiu) 100, Tuzson Anna (Tg. Săcuesc) 50, Szücs Katóka (Seini) 100, Merli Pista (Seini) 67, Bereczky Margitka (Sărata) 100, Kraft Józsefné (Sansimion) 200, Horváth Rózsi (Dumbrăveni) 150. Tg. Săcuesc: Domján Éva 50, Bedő Laci 100, Politzer Józsi 100, Simon Edit 100. Dénes Zoltán, Magda, Sári (Odorheiu) 100, Csepregy Jenő (Radna) 100, Laboncz Attila (Bichiş) 50, Ujházi Sándor (Carei) 200, Bálint Tivadar plébános (Micfalău) 309, Szentmihályi Tomi (Baia-mare) 170, Mets Gyula (Ardud) 200, Hajdu Mária (Topleţ) 184, Steiner Tibor (Homorod) 100, Benczedy Ferkó (Geogiu) 100, Gecző Gituli és Bandi (Boroşneul-mare) 100, Bányai Cuncika (Bucureşti) 100, Jánossy Zoltán (Tg. Mureş) 100, Nagy Előd (Suplacul de Bărcău) 200, Pécsy István (Cetatea de Baltă) 50 Lei.

KIADÓ BÁCSI POSTÁJA

A kiadóhivatal közli, hogy helyszüke miatt ezen-tul csak 50.— Leien felüli összegeket nyugtáz. Mind-azoknak a nevét akik kisebb részletet fizetnek, csak felsorolja.

Az utóbbi hetekben a következő előfizetések folytak be:

Satumare: Burghardt Péter 55, Lovass Ica 50, Schwartz Jancsi 50, Lengyel Olgi 50, Jónás Kató 50, Jónás Laci 50, Bódi Tibi és Sanyi 50, Kiss Tihámér 50, Bartha Pisti 50, Szász József 50, Körössi Ilonka 50, Csigi Irén 50, Román Kató 50, Márk Anna 50, Bartha Zsigmond 50, Pap Iduka 50, Demjén László 50, Fűr Évi 50, Keresztesi Józsika 50, Markovits Etí 200, Fischer Bandi 100, Boros Magda 50, Ref. Lórántffy Nőegylet 200, Reha Bertalan, Blága István, Szarka Laci és Józsi, Molnár Erzsike, Francia József, Bódis Rózsika, Friedmann Ági és Béla, Görög Livia, Gyügyei Zsiga és Karcsi, Bakos Mária, Balogh Anti és Bözsike, Bereczki Dezső, Krajcsovics Ica, Echtlinger Lili, Bartha Margit, Privigyey Géza, Grósz Anci, Iczkovits Tibi, Reszler Kató, Kiss Dezső, Moldován Tibi.

Cluj: Karsay Ilonka 200, Benkő István 50, Petrovay Szabolcs 100, Ferenc Noémi 50, Hargitay Öcsi 200, Gál Bubi 50, Schwimmer Gabi 100, Ba-

FEJTÖRŐ

Névjegyrejtvény.

Beküldte: Bethlen Katalin.

EBTLHNE ÁRGOB
efjjeledm

Betűrejtvény.

$\frac{z}{p}$ S R $\frac{sz}{é}$ y

Megfejtési határidő: 1937. febr. 15. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSÓ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.